

Vintersegling till Väderöarna

Att vakna tidigt på Bassholmen en sen oktobermorgon är lugnande för själen. Jag har legat bredsidens kajen, rejält utfendrad för att inte oroa mig för de svall eventuella passerande båtar kan riva upp. Under sommaren är bryggan full av båtar och besökare och ibland är det omöjligt att finna sig en plats. Så här på senhösten ligger jag ensam och kan välja den plats som passar mig bäst. Här ligger bara jag och Unna och några arbetare från Uddevalla kommun som ser över vandrарhemmet innan vinteridet.

Efter frukosten letar jag mig ut ur Nordströmmarna för segel. Den lite morgonkyliga sydvästliga brisen räcker för att jag ska kunna glida under Skaftöbron och ut på Gullmarn. Gennackern ligger beredd på däck klar att hissas, och luckorna är stängda för att hålla värmen kvar ombord. Unna kränger ner ute på fjorden och vi loggar 6 knop med sikte mot Lysekils kyrka. Min Unna är en minitransat på 6,5 meter, byggd för långa överhavsseglingar på öppet hav. Jag kan nog med säkerhet säga att det är den enda minitransat med centralvärme ombord. Med min kamin kan jag gå ner och värma mig om det skulle ryka istappar på däck.

Så här på hösten är det mössa, surfingvantar och varm flytoverall med livlina som gäller. Varm caffelatte i termos och kikare för att studera fågellivet på skären. Och en lång sladd för att hitta ett elskåp att ladda mina batterier med ligger stuvad under sittbrunnen. Solpanelen i aktern får arbeta hårt för att hålla datorn, lanternor, autopiloten och

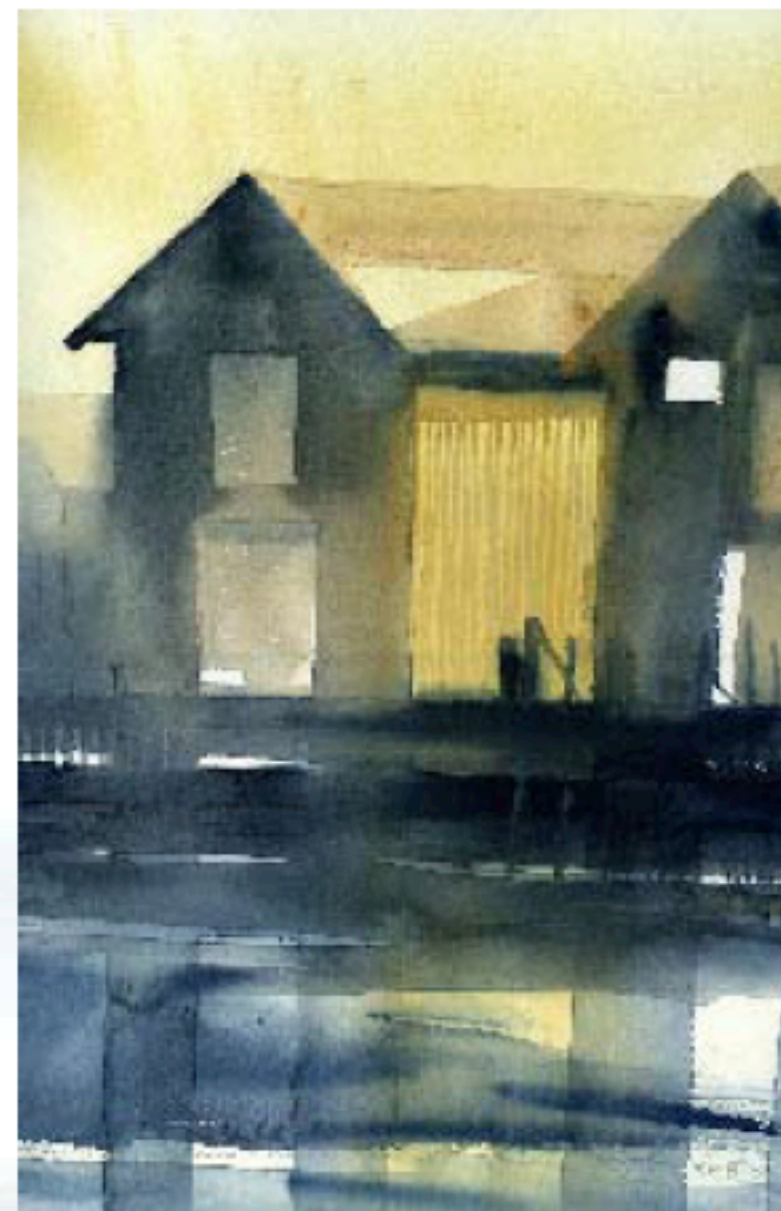
läslamporna igång i den allt mer svagare höstsolen. Än så länge behöver jag inte oroa mig för frusna skot och tampar. Vattnet håller fortfarande en bekväm temperatur efter sommarens värmeböljor.

Jag tycker om att runda Lysekils havsbud och sträcka ut mot Smögen utefter Stora Kornö och Malmön. Och möta havet från ett öppet Skagerack som slår mot klip-porna på Malmöns västsida i kaskader av vitt skum. Jag drar ut min gennacker på peket och släpper strumpan i topp. Med nästan 100 m² på 1,200 kilo leker vi helt en-samma på havet. Och med 200 kilo sjövattnet i lovarts ballasttank och en styv slör pendlar Unna mellan 8 och 12 knop i dyningarna som jagar oss norrut.

I Kungshamn stannar jag till för att handla. Jag kör utombordaren in till Smögen för natten. I oktober är att allt tyst i hamnen. Butikerna och pubarna är stängda. Bryggorna tomma på turister. En sen vinterseglare ligger bredsidens kajen med kapellet på och mysljus ombord. Jag stänger av motorn för att inte störa och glider tyst in till den tomma kajen.

Dagen efter seglar jag ut genom Pinan strax norr om Has-selösund. Och fortsätter ut mot Tryggöskär för att sträcka upp mot Väderöarna på utsidan av Sote Bonde. Med min svarta gennacker och storen ger de bra tryck i den syd-västliga brisen. Och god tid att gå ner i och värma soppa, bre smörgåsar och avnjuta lunschen i sittbrunnen innan landkänningen av Storö.

Storö hamn ligger öde och är tom på båtar så här på senhösten, så jag kan välja en plats för Unna där jag kan stanna några dagar. Och känna mig trygg även om vädret skulle bli till det sämre. "Väderöarnas vandrарhem & Vårdshus" är stängt för säsongen. Men de brukar

ha öppet under julen då det bjuds på julbord och vackra vinterstormar. Väderöarna kan vara magiska vid denna årstiden. Men också känslan av utsatthet och vädrets nyckfullhet har många fått känna av. På 80-talet seg-lade jag igenom den sprängda kanalen som går rakt östligt ut från Storön. Att gå södra vägen och försöka ta sig ut genom gattet i en hård sydlig kuling är inget jag vill prova på. I stället kan jag alltid slinka ut genom kanalen om jag blir instängd av en hård sydlig vind och gå in i den mer trygga Fjällbackaskärgården via fyren Stora syster.

I förpiken ligger mitt målarmaterial, akvarellpapper och penslar. Jag är på jakt efter sälar att måla och ha som underlag till min barnbok "Sälholmarna".

Jag är inte den enda konstnären som lockats hit av de dramatiska och vackra öarna. Konstnärinnan Therese Nordblom, tillika lotsförmannen Axel Nordbloms fru, efterlämnade många fina målningar och teckningar från Väderöarna åren 1909 till 1945. Öarna är kända för sin fauna av blommor och sitt rika fågelliv. Och utsikten från fyrberget. Härifrån ser man fartygens lanternor passera vid horisonten på natten och horisonten kröka sig.

Jag har lockats hit av sälkolonin på västsidan. Besöket dit blir en blåsig promenad och kalla timmar med kikare och kameran. Tillbaka ombord i värmen på kvällen efter flera kalla timmar på västsidan av ön, lagar jag pasta med gravad lax inhandlad i Smögen. Och ligger sen i kojen med en bok och lyssnar på vinden som viskar i riggen.

Akvareller och text Jürgen Asp

